

"Желите ли се вратити у Еуропу, прво довршите своје етничко чишћење, а онда причекајте једну генерацију".

Константин Геберт, пољски теоретичар

"Балканске земље су по свом унутрашњем бићу демократске. ...Православље је у својој бити демократско и способно да подржи сједињавање примитивне и модерне демократије."

Otto Neurath, оснивач Бечког (филозофског) круга (1929)

Савремени Срби су највећи љубитељи дрвећа на планети. Оног од којег се не види шума. Тако тренутно сви учествујемо у друштвеној игри да ли смо за зарезе у тексту Статута Војводине или против њих и да ли је Нови Сад главни град (како тврде Лигаши) или само главни град (за шта су се изборили Слобисти) или је на катастрофу свих нас главни град (како тврде Коштуничини). Но, шта оно беше (Уједињена) Војводина (Српска)? Да није нешто налик, сада заборављеним, Босни и Црној Гори?

Циљ свих узурпатора престола у историји човечанства јесте да народ убеди да историја почиње од њих и да су садашњи догађаји јединствени тј. да се догађају први пут. Слично је и данас са „предметном“ тематиком.. Као и сви досадашњи градитељи „новога човјека“ и идеолози војвођанског (мулти)културализма нападно избегавају свако историјско утемељење своје мисије. „Преварност“ је иманентна свим превратима. Разумљиво, јер шта би било од нпр. комунизма, да су Ћилас&со одмах лепо објаснили да се ради о повратку на спахијски систем, уместо система приватног власништва, тј. о уживању лена само док си (ко је) лојалан султану/Тити и исламу/комунизму. Потомци кмета Симана „јамачно“ би били „одушевљени“.

Сасвим у духу своје идеологије војвођански (мулти)културалисти - „статутарци“ представљају проблем као сукоб култура. Грађани „сукоб култура“ не схватају у

трибалистичком ратничком значењу потискивања и уништавања супарника, већ „позитивно“ у духу компетитивности, па Срби као „генетски“ грађани (Рима) обично остају равнодушни и „немобилисани“ – док не буде прекасно, тј. док не схвате да је заправо у питању сукоб некомпатибилних политичких система и моралних вредности. Срби додуше обично интуитивно схвате да се ради о очувању државе, али ретко повезују своју државу са базичним моралним вредностима иако би за то имали више утемељења него „глупи“ Амери и „безбожни“ Французи, на пример. Они свакодневно чак и малу децу у школама подсећају на морални императив очувања демократије схваћене као њихов **конкретни** државни систем. Но, задржимо се још на парадигматичном „терену културе“.

Војвођанери се „каче“ на наводну културну супериорност „бечке школе“ војвођанских Срба у односу на „заостали“ остатак. Шта је „бечка школа“ и да ли је то или нешто „сасвим друкчије“ специфичност Војводине? Симбол града у коме су рођени и/или стварали највећи композитори човечанства – Моцарт, Хајдн, Рихард Штраус, Шенберг, Малер и Стравински – јесте Јохан Штраус, краљ кича. По опреци између официјелне, институционално протежиране малограђанске блџтавштине и постојећих (у невероватно броју) врхунских, али углавном андерграунд, уметника, Војводина је заиста бечка школа. Која Војводина/Беч је „права/и“? С обзиром да Војводина још није дала ниједног светског краља кича (већ само локалне), у њеном случају би одговор требало да буде једноставнији него у Бечком, јер ни у данашњем Бечу институције не протежирају Јоханове већ Рихардове следбенике. Јохан је углавном само на новогодишњем концерту. Но Јохановски културни модел је парадигматичан – огледа се у занемаривању фасцинантне постојеће разноврсности естетских израза и форсирању уместо њих увек истог стерилног шунд калупа.

Бројни су примери „вјечног живота“ Јохановског духа у данашњој Војводини. Као што је вечан легендарни музички уредник, гробар рок и џез субкултура, захваљујући коме генерације музичара по којима је Војводина позната (од Луне и Ла Страде, Боја и Обојеног, па генерације Атеист репа, и хард кор таласа, преко Еве Браун до данашњих бендова) – на таласима радио Новог Сада нису постојали. „Преживео“ је шест режима и нико „није имао замјерку“. Још су ту и вечно персонално исти чувари фондовских пара који су додуше „страдали“ за време Милошевићеве „културне револуције“ кинеског типа. Тада су били присиљени да замене удобне фотеље СИЗ-а за културу Војводине и велике буџетске плате, још удобнијим и још већим не-буџетским у Шорош фондацији Војводине. С обзиром на то колико се издвајало за културу у „Периклеово доба“ Милошевића, несрећни војвођански врхунски уметници су опет излазили истима на црту, да би на крају скоро сви емигрирали и прославили се по свету. Шорошеви СИЗ-овци данас су „још више“ ту – сада су богови и батине истовремено и у НВО сектору и у Покрајинским органима, што је знаменитост светских размера. Права бечка (Хабзбуршка) школа чувања привилегија.

На концепцијском нивоу – јер нас лични односи не занимају – (и) овде је у питању сукоб између привилегованих чувара етничких торова са уметницима који су персонификација војвођанског интеграционализма (најразличитијих утицаја традиција народа и култура Паноније) тј. оличење „личне мултикултуралности“ (насупротив нужно колективног и нужно моно-културализма) карактеристичне за грађанско (национално). Тако је Звонка Богдана, Лајка Феликса, Бориса Ковача, Олаха Винцеа, Стевана Ковача Тиркмајера, својевремено и нажалост преминулог Митра Суботина – готово системски „убивала“ КУДовско-балашевићевско-јоцаадамовска-гаравосокачко-иванхајтловска кичерица као константа културне политике Аутономне Покрајине. Иронија је да су они, иначе вероватно нешто најбоље у култури садашње Србије, подједнако „пали с Марса“ и у држави Србији у целини у којој је „уставно“ национално/грађанско укинато етничким, као и у Војводини иако су на њен мултикултурни (не бркати са мултикултуралистичким) идентитет силом „уставног изопћења“ упућени или присиљени. Но, кад би наша држава била устројена попут „марсовске“ изворне Војводине и изворне Србије „било би друкчије све“.

Историја нас учи да је управо борба против устајалог кастинског и етничког система привилегија „Дунавске монархије“, за равноправност грађана, родно место (Уједињене) Војводине (Српске). „... то је био природан одговор на политику **денационализације** и проверавања коју је водила Угарска од Св. Стевана, преко Ракоција и Кошута до грофа Тисе.“

[\[1\]](#)

И

differentia specifica Војводине

у односу на остатак империје, па је сасвим нормално што је, као тако некомпатибилна етноцентричном устројству, експресно укинута, чим је империја, уздрмана догађајима 1848, поново стала на ноге. Нажалост, интеграционализам војвођанских револуционара из 1848. и „Бечкеречког програма“

„...“

као основе националне политике Срба, (али и – прим БМ)

Румуна и Словака

у Угарској“

[\[2\]](#)

данас је напуштен управо од оних који се представљају као српски националисти, наводни следбеници Светозара Милетића или Јаше Томића

Док војвођански (као и сви остали) културалисти крију ко змија ноге или нису ни свесни да ће завршетак њиховог етничког парцелисања грађанства бити устоличавање (не-српског) „владајућег народа“, њихови једини привидни антиподи – наводни следбеници Светозара Милетића отворено заступају то исто само у некаквој српској

верзији. Србима, нацији насталој баш у грађанском отпору према немачком и турском етноцентризму исти не стоји баш најбоље, па су његови заступници смешни пре свега „етничким“ Србима. Но традиционалним савезницима, који су се у свим историјским разделницама опредељивали за српски интеграционализам уместо немачког или мађарског етноцентризма или „сопствених“ изолационистичких културализама – грађанима словачког, русинског, буњевачког, бугарског (Бугари католици у јужном Банату) или румунског, нарочито онима „мешаног“ порекла, оваква издаја није баш смешна.

Одбацујући аутентичне војвођанске традиције, идентитет и сјајну културу, величајући некакво апстрактно ванвојвођанско српство, као да сама Војводина није један од најбриљантнијих историјских резултата српске културне, државотворне и грађанске еманципације, самозване српске „националне снаге“ практично поклањају ову земљу и баштину другим народима. Принцип је потпуно исти као нешто раније у Херцег-Босни и Црној Гори – неко други је заштитио наш патент и име а пријавио сасвим супротан садржај. Попут словеначког ајвара, словачке шљивовице и хрватске пљескавице. А ми спремно прихватамо да Босна, Црна Гора и Војводина нису српске, штавише оне су „антисрпски“ идентитети, управо онакви каквим их узурпатори лажно представљају. И пристајемо на бесмислену дилему за/против Војводине (као скоро Босне и Црне Горе) или Србије.

Има једна „квака 22“ – све везано за Војводину чиме се војвођански „хабзбургери“ хвале по Европи (а што је неоспорно) догађало се за српске владавине. Панонија у време Хабзбурга била је све само не царство верске, етничке и културне толеранције. Латентни међуетнички сукоби чак и прави рат 1848. између Мађара и Срба и Хрвата (тада заједно) догађали су се готово закономерно, чим „попусте“ централистичке стеге. Припадници разних етничких група живели су гетоизирани свако у свом селу са својим сународницима ретко комуницирајући са другим групама. У држави је „цветала“ цензура, била је позната по доушницима, а сви владари попут „чувених“ Баха или бана Хердерварија упамћени су као апсолутисти.

С друге стране су стајали Срби, баштеници културе чију су демократичност „детектовали“ рецимо аустријски позитивисти (видети други мото текста). Војвођански Срби су „повукли“ остале етничке групе, а већину (Французе досељене из Алзаса, Грке, Цинцаре, Албанце Клименте, део Румуна, Немаца, Мађара, Буњеваца и оних из „мешовитих бракова“) њиховом личном вољом и избором асимиловали.

Дилему која је Војводина права – Чанкова и Шорошева или Звонка Богдана и Бориса

Ковача, лако је заменити са *која је Европа права – Европа нација, устројених на римским грађанским традицијама или „наднационална“ Европа „довршених етничких чишћења“ и „региона“ – етничких гета о којој цинично говори пољски мислилац узет за први „мото“.*

Но пре ће бити да је за нас суштинско питање – која је Србија права? Јер управо је етноцентризам „страно тело“ у култури Срба – етнофилетизам је у православној цркви јерес, а верници помесне цркве су **сви** становници територије под њеном јурисдикцијом, не само „етнички“ Срби. Иначе, одлуке везане за еманципацију

грађанства

Војводине

доношене су на црквено народним саборима

.

Шта би војвођански револуционари из 1848. учинили данас да су „по други пут међу Србима“? Њихови идеали остварили су се у Кнежевини Србији после српске револуције, коју су већим делом управо они, као најобразованији и најразвијенији Срби устројили. Можда би се и идеали садашњег покољења пре остварили кад би се јужна-тужна Србија „претворила и интегрисала у Војводину“ (на традицијама праве, не Чанковим) уз знатно веће учешће Војвођана као институционално најразвијенијих Срба и „имплементације“ њихових искустава и примера. Па да и грађани Пирота, уз помоћ Новосађана, имају услуге какве Новосађани имају одавно, а Нови Сад остане „локомотива“ читаве Србије, наравно не као главни град државе у држави већ као Српска Атина. Данас је, нажалост, „сасвим другачије“. Многи „јужњачки“ некомпетентни партиократе би да своју лудачку организацију наметну и (како они схватају) свом протекторату – Војводини. Сви подаци о пропадању Војводине „од СПС-а до наших дана“ које износи Ненад Чанак углавном су – тачни. Дијагноза је тачна. Али, какав је лек који исти „лекар“ приписује?

Тешко је не приметити да је на делу „пасивно“ етничко чишћење. Наиме, све територије на којима живе новопробуђене етничке групе које су се „тијеком“ Југославија дезинтегрисале од српске нације временом се одвајају од српске државе. То је сасвим нормалан процес у ситуацији када српска држава и нација никако да се обнове. Ненормално је, међутим, понашање српског народа који упорно трпи своје елите. Исте оне које још нису приметиле да је Југославија умрла и чврсто се држе њене организације, система, устројства и свих њених институција и „кадрова“ (и настављача њихове идеологије попут Чанка) укључујући и Аутономне покрајине. А међусобно полемису око зареза у Статуту.

Зар је тешко бити успешан промотер „Подунавских европских региона“ у држави (Југославији), која је за 90 година постојања направила на целом току Дунава од ушћа Тисе до румунске границе само два моста (између Шумадије и Баната а ниједан између Срема и Баната) и успела само да запустити и загади мрежу пловних путева изграђених за време „Дунавске монархије“? Хабзбурзи су и пругама и путевима добро повезали Војводину са Бечом и Пештом. Стари Римљани би сваку нову територију прво повезивали путевима. Исто чине и данашњи Хрвати по цену нерентабилности (такође праве највећу луку на Дунаву и пробијају канал између Саве и Дунава). Док се модерни Срби спрдају са изјавом свог председника о седмominутном путовању супербрзим возом од Београда до Новог Сада, а идеју изградње аутопута Београд-Бар одбацују са гнушањем. Истовремено, потомци шајкаша и капетан Мише као да су заборавили да се Србија налази на најлепшем делу Дунава. Другима је то савршено јасно.

Догод не протутњи „макар и трипут спорији“ воз, Чанак ће бити у праву – и за то нам није крив ни ђаво ни Ватикан ни Немачка ни САД нити Коминтерна. Крива је (оваква) држава Србија, тј. сви ми *овакви*.

[1] Недељко Куљић: [Регионализам и аутономија као параван за псеудодржаву](#)

[2] Исто